

was hier weer een symbool, een symbool van de Fransche koude drukte, de Fransche armoede en de Fransche onmacht om Engeland te na te komen. Hij was eenvoudig een generaal van die bestiale revolutie, waartegen Gillray enkele van zijn zeer krasse, bijna grootsche (bijna, want meer scherpe dan machtige) prenten had gelanceerd.

„The Zenith of French Glory” is een dier felle prenten, de Sansculot, die op den stang van de

lantaarnpaal zit te fiedelen, waaraan de priesters hangen, is een creatie, Hogarth volkomen waardig. Het is jammer, dat de behandeling van de prent verder zoo pieterig is, ziedaar een opgaaf, die Rowlandson beter zou hebben ten uitvoer gebracht, Rowlandson met zijn prachtig globaal aanduiden van massabeweging en ruimte. De prent waar de magere Franschman, die op iets bijt dat niet voedzamer is, zeker, dan een houtje, verrukt over zijn vrijheid, en de zich

brommend en mopperend te goed doende John Bull tegenover elkaar zijn geplaatst, behoeft geen ander commentaar dan dat de vergelijking der karakters hier dan toch niet geheel ten gunste van den Brit uit

schijnt te moeten vallen. De beide prentjes, waarop eerst de citoyen-kapper komt vertellen dat: „De king is escape!” (de aardigheid om buitenlanders onder elkaar gebroken

Engelsch te laten praten, is voor ons nu niet zeer te genieten, ze was toen aan de orde van den dag) en daarna een citoyen-bakker van de gelukkige vangst komt kond doen, zijn weer heel kluchtig; niet fijn gedacht, niet fijn van typeering, maar sterk van expressie. Men

gevoelt wel, dat Gillray althans meer van de Franschen gezien had dan Hogarth, die het niet verder dan Calais bracht.

Onder de prenten op Napoleon zijn zeer geestige, waaronder echter niet weinige van een ongehoorde grofheid. Een bepaald vlgelachtige is die, welke Madame Tallien met Josephine de Beauharnais voorstelt, poedelnaakt dansend voor den wellusteling Barras, terwijl generaal Bonaparte door een opening van het gordijn mag guren. Wie der

beide Bacchanten, de op den rug of de en face geziene, de latere keizerin moet zijn, weet ik niet, maar de laatste is een wel zeer knap geteckend type van een zeer brute en zeer plebejische meid. De groote prent „The

JAMES GILLRAY. THE CORSICAN GARDENER.

JAMES GILLRAY. RECONCILIATION.